

Az álmos asszony

Volt egy embernek egy álmos felesége. De az olyan volt, hogy még állva is elaludt. Csak szidta az ura szépen is, csúnyán is.

– Hallod-e, majd megjáród te, hogy örökké alszol. Hallottam már én egy nagyon álmos asszonyról, az is mindég aludt, oszt a gonosz szellemek kicserélték. Majd meglásd, te is úgy leszel! No, de mindegy, most nem alszol, hát ott van az a kis kapálnivaló, együtt megkapáljuk.

Mit volt mit tenni, az álmos asszony ment az urával, kapálgattak. Mikor meghúzták a déli harangszót, leültek enni, de az álmos asszonynak a kenyér a szájában maradt, úgy aludt el. Ledőlt, elaludt.

A szegény ember evett tovább.

– Ej, hagyom már, nem költöm fel, majd megkapálgatok estig. Meg is kapálgatott a szegény ember estig, de a felesége még akkor is úgy aludt, hogy a kenyér, szalonna a szájában. Mérges lett a szegény ember, mert elfáradt.

– No, itt hagylak, asszony, én biz fel nem költelek, aludd ki magad!

Otthagya.

Otthon elvégezte az esti dolgot, lefeküdt, de azért nem bírt aludni.

Majd éjfél tájban ébred fel az álmos asszony, tapogatózik.

– Jaj, hát hol vagyok? Hol vagyok? Jézus, Mária, ki vagyok cserélve. Jól mondta az uram. Jaj, végem, most már mi legyek? De hátha mégse? Hogy tudjam meg az igazat? Mindegy, hazamegyek, bekiáltok az ablakon, megkérdezem, hogy „Károly, otthon van-e a feleséged?” Ha otthon van, akkor nem én vagyok, de ha nincsen, akkor én vagyok.

Botorkál a sötétségben, hazaér.

– Károly, otthon van-e a feleséged?

– Itthon biz az, már alszik.

– No, ugye, mondtam, hogy nem én vagyok? Jaj, jaj!

Ríva ment ki az udvaron.

Az ura az ablakból nézte, utána szólt.

– Gyere vissza, te álmos asszony, hisz te vagy az!